

с млади и хубави моми. След Ирина щеше да се яви втора, трета... Защото копнежът по гъркинята бе копнеж по чезнещата младост, по загубената пролет на живота. Това бе копнеж по песен и красота, по звук от лютня и уханна лунна нощ.

Петър щеше да намери друга, защото сърцето му бе изгорено от първото увлечение на юношеските му дни. Щеше да се изцери, да забрави. Животът стоеше пред него, недосегнат, чакаш, мамещ... А Иоан щеше да смири бунта на стареещата плът. И той щеше да забрави.

Търпение.

Тази дума остана заключена в сърцето на царицата.

Затова тя посрещна с радостна стъпка и щастлива усмивка двамата мъже, които бяха тъй скъпи на сърцето ѝ. Никой никога нямаше да узнае болезнения вик на обиденото ѝ сърце. Тя бе майка и за двамата. И с майчинска загриженост се вгледа в мрачното, гладко чело на сина си, в неспокойно горящия взор на съпруга си.

— Къде е Елена? — попита веднага самодържецът.

Но Анна усети, че той диреше с жадни очи образа на Ирина. Образа, от който се боеше, който го плашеше и за който копнееше.

— Елена и Ирина са в беседката. Ела да ги видиш. Елена се поправи много. Престана да говори все за Никея. Сякаш почна да се примирява — след това добави кротко — а Ирина става всеки ден все по-хубава...

— После — той даде знак на коневодца си да приближи, с него от седлото някакво плоско дълго сандъче, което бе привързано за него.

— Нося ти дар. Вярвам, че ще те зарадва... — Асен спря с нежност и любов очи на жена си... — Купих го от един арменски търговец в Средец.

Анна разтвори с нетърпение сандъчета. И остана занемяла от възхита и радост.